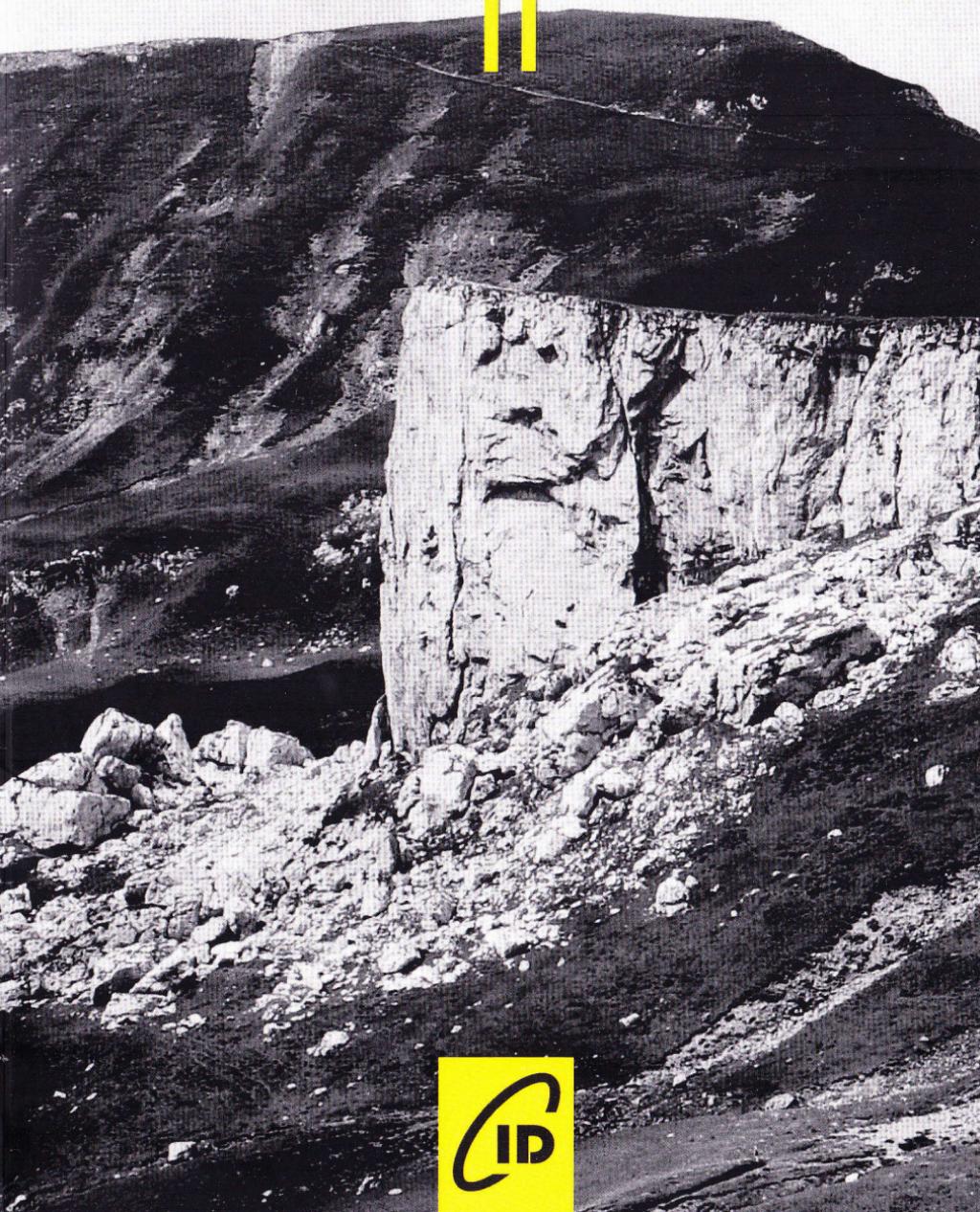

littera Dan Corneliu Brăneanu

Respect pentru oameni și cărți

EXPLORĂRI ÎN ENIGMATIC II

DAN CORNELIU BRĂNEANU

I^a Bucegii - Mistere din Adâncuri

Casa regală a României și misterele munților Bucegi... 11

Tehnică iadantă, munții Bucegi și România... 16

Bucegii, vîrstieran... 22

II^a Asperite ieratici

EXPLORĂRI

ÎN ENIGMATIC

III^a La Magdavit a fost...

Petach - lupu și fenomenul național Magdavit... 96

Petach - lupu, materialul său deosebit de interesant... 101

"Magul" în România... 110

IV^a Mai multă sau mai puțină istorie

O antologie a publicisticii lui Dan Corneliu Brăneanu,... 119

însoțită de materiale și comentarii inedite

V^a Personalități și opere românești... 124

Captivul Ștefan Christescu... 127

Dr. Leovigil Mirahorian... 131

Dr. Ion Popescu-Sfîrbi... 135

Dr. Victor Săhleanu... 138

Nicu Parasenca... 142

C.I.D.

București 2016

Nicu Parasenca... 145

Nicu Parasenca... 149

CUPRINS

Cuvânt înainte.....	7
---------------------	---

I⁰ Bucegii - Mistere din Adâncuri

Casa regală a României și misterele munților Bucegi.....	11
Tehnica Radiantă, munții Bucegi și România.....	16
Bucegiul subteran.....	22

II⁰ Aspecte acvatice

Ialomița - râu sacru al României.....	45
Izvoarele cursurilor de apă și tăurile montane - puncte sensibile în plan ezoteric.....	74
Misterioasa Insulă a Șerpilor.....	78

III⁰ La Maglavit a fost...

Petrache Lupu și fenomenul național Maglavit.....	96
Petrache Lupu, materialismul și dacismul.....	101
"Moșul" și România.....	110

IV⁰ Mai multă sau mai puțină istorie

Sarea, un argument al etnogenezei și continuității	119
"Ion de la Anina" - Cel mai vechi Homo Sapiens din Europa.....	124
România, țara surprizelor arheologice și nu numai.....	127
Juriștii și istoria veche.....	131

V⁰ Personalități ale parapsihologiei românești

Căpitanul Ștefan Christescu.....	135
Dr. Levon Mirahorian.....	138
Dr. Ion Popescu-Sibiu.....	142
Dr. Victor Săhleanu	145
Nicu Porsenna.....	149

Iº BUCEGII -MISTERE DIN ADÂNCURI**Casa regală a României și misterile munților Bucegi**

Regina Elisabeta a României (1843-1916), persoană foarte educată, avea prin cerul ei de naștere (29.XII., pe stil nou) o imaginație care i-a permis să fie recunoscută ca o scriitoare talentată cum - sub numele de Carmen Sylva - s-a și întâmplat. Ceea ce este mai important este faptul că același cer de naștere o dotase cu o sensibilitate neînțeleasă de contemporani pentru marile mister ale lumii. Ea s-a simțit atrasă spontan de secretele munților Bucegi pe care i-a parcurs efectiv, călare și pe jos, și asta nu numai datorită faptului că avea o reședință la Sinaia.

Câmpul ei haric l-a sensibilizat pe soțul ei, regele Carol I, care s-a simțit la rândul său atras de cercetarea acestor munți, activitate care n-a fost consemnată decât întâmplător de contemporani și care nu era o obișnuință a regilor în general.

La rândul său, Regele Carol I a transmis dragostea lui pentru Bucegi fratelui său Leopold care după anul 1866, prim an de domnie regală, a fost invitat să viziteze acești munți, cu baza de plecare la Peleș. Leopold putea foarte bine să staționeze la castel, munții de unde venea el fiind mai impunători. Există însă un imbold ascuns, subconștient.

La vremea aceea traseele parcurse de puținii turiști se numărau pe degete și acopereau versantul estic, pe axa Vârful cu Dor - Babele - Vf. Omu. Excursiile pe această ramură a muntelui erau făcute uneori împreună de cei doi soții regali, doavadă în acest sens fiind o bancă de piatră care era denumită alternativ, când a regelui, când a reginei.

Această bancă se găsea în Caraorman în apropiere de Valea Comorilor, amplasamentul ei exact fiind pe locul cantonului numit la Vinclu al funicularului fabricii de hârtie Schiel, construit în anul 1909.

Ramura vestică a potcoavei desenate în plan de munții Bucegi era quasi-necunoscută cum de fapt este și astăzi (în sens relativ față de alte sectoare ale masivului). Câți turiști se pot lăuda că au parcurs munții Ciubotea, Gaura, Guțanu, Bătrâna și Grohotișul? Si cu toate astea acum peste 120 de ani, adică în anul 1880, an în care de abia se termina construcția castelului Peleș, Carol I Principe al României, în vîrstă atunci de 41 ani, într-o zi de vară a ajuns la Colțul Tapului (2168 m.), vârful cel mai înalt din munții Grohotiș și a dormit o noapte acolo. Un spirit vigilant își poate pune întrebarea de ce un rege [uns ca atare un an mai târziu la 26 martie, pe stil nou, 1881] alege să doarmă o noapte într-un loc unde, în afara de ciobani, puțini mai trecuseră.

Există un mobil în subconștientul Prințului, la câteva luni înainte de a ajunge rege, mobil care poate că-l îndemna să se încarce cu memoria și geniul locului? Dar de ce să facă asta tocmai la Colțul Tapului?

O altă persoană din apropierea Reginei Elisabeta s-a interesat în mod deosebit de Valea Horoabei, care se află la poalele vârfului Colțul Tapului. Este vorba de scriitoarea cunoscută sub numele literar de Bucura Dumbravă, pe numele ei real Fany Seculici, născută din mamă nemțoaică și tată slovac ungur la Bratislava la data de 28 decembrie 1868 și venită în țară la vîrstă de 5 ani.

Fany Seculici s-a îndrăgostit de țara adoptivă, de oamenii ei, de munții aceștia și în special de Bucegi. Opera literară a Bucurei Dumbravă este legată de munți și de viața aspră a muntenilor. Primele cărți "Der Haiduc" (Regensburg, 1908) și "Der Pandur" (Regensburg, 1912) au apărut în limba germană, în mai multe ediții atât în original, cât și în traducerile care s-au efectuat de Teodor Nica, în anul 1907, respectiv Eliza Brătianu în anul 1912. În anii 1920 și 1921 se editează la noi "Cartea Munților" și respectiv "Ceasuri Sfinte".

Cărțile Bucurei Dumbravă au avut un asemenea succes încât "Haiducul" a ajuns la a 10-a ediție în țară și la a 11-a în exil, în anul

În ceea ce privește activitatea turistică propriu-zisă pe teren, aceasta, deși s-a desfășurat pe mai mulți munți din țară și străinătate (pe Mont Blanc a urcat până la 4000 de metri înălțime) s-a axat pe munții Bucegi, unde a fost atrasă în special de zona din jurul Peșterii Ialomiței. Bucura Dumbravă a cercetat și alte locuri mai puțin umbrate. După anul 1918, ea a parcurs abruptul Muntelui Moraru care la vremea respectivă era foarte puțin cunoscut. Desigur, a fost însotită în teren de unul din puținii cunoscători ai locurilor: Teodor Rosetti-Solescu, atingând în mod sigur Acul Mare din apropierea stâncii cunoscute ca Degetul Roșu.

Talentul literar, activitatea și valențele organizatorice i-au fost recunoscute de posteritate prin acordarea numelui ei unul vârf de munte situat în imediata apropiere și în linie dreaptă față de Vf. Omul (cota 2504.9), vârf care se află la cota 2503 și numit inițial Vârful Ocolit.

Mai târziu, în anii noștri, acestui vârf i s-au descoperit proprietăți energetice deosebite, fiind asimilat cu atât de mult căutatul Kogaion al dacilor.

De ce numele Bucurei Dumbravă i s-a acordat tocmai acestui vârf sacru, n-a rămas nicăieri consemnat. Important este faptul că posteritatea i-a certificat astfel harul ei spiritual. Această situație ne obligă să identificăm și alte locuri din Bucegi care au atrăgut atenția Bucurei Dumbravă.

Unul dintre acestea este Valea Horoabei, din motive tot atât de misterioase ca și interesul pentru Vârful Ocolit.

Trebuie menționat că vârful Colțul Țapului, unde a dormit Regele Carol I este înconjurat de două cursuri de apă (ca și Kogaionul) care după ce se unesc alcătuiesc Valea Horoabei, vale care limitează spre vest Muntele Bătrâna în vârful căruia, (în)spre râul Ialomița, se află peștera cu același nume (și nu Ialomicioara, cum din incurie continuă încă a i se mai spune). Distanța în linie dreaptă între Vârful Țapului și gura peșterii este de 3.5 km. Direcția

Respect pentru oameni și cărți

galeriei principale cunoscute a Peșterii Ialomiței este îndreptată spre acest vârf, aşa că distanța de fapt este mai mică, de ce nu chiar zero dacă ar fi mai competent studiată.

Pe de altă parte Valea Horoabei, împânzită de urși, a constituit de la începutul cunoașterii Bucegilor un mister. Al patrulea stareț al schitului din Peștera Ialomiței, dat în folosință în anul 1819 (construit prin efortul a patru locuitori mai înstăriți ai localității Moroeni), a fost călugărul Gherasim care a condus schitul între anii 1861 și 1894. Starețul anterior era Ieronim (1841-1861). Amândoi pot fi considerați primii cunoșători ai Bucegilor pentru că și-au transmis unul altuia curiozitatea de a-i parcurge pe diferite trasee în cel puțin 53 ani (cumulat) de stăreție. Am început cu părintele Gherasim pentru că el se specializase pe Valea Horoabei. Din ce cauză nu se știe, dar se poate bănuia.

În zilele noastre Valea Horoabei a atras atenția scriitorului Eugen Barbu care în "Caietele Principelui" o consideră ca o vale inițiatrică, folosită ca atare de strămoșii noștri, făcându-se și o legătură de nume cu Horebul din Biblie. Horebul fiind chiar muntele lui Dumnezeu (Exodul 3:1) din care a țășnit apa după ce stâncă a fost lovită de Moise cu toiagul (Exodul 17:6).

Revenind la Bucura Dumbravă trebuie arătat că la 11 septembrie 1918 ea parcurge traseul Văii Horoabei, evenimentul fiind consemnat ca deosebit. Cine avea îndemnul în acea perioadă tulbure să efectueze o asemenea tură și mai ales de ce? La 7 mai se semnase tratatul de pace de la București, destul de păgubitor pentru țara noastră. Trupele inamice de ocupație nici nu părăsiseră teritoriul României, ele fiind somate să facă aceasta de abia la 27 octombrie (pe stil vechi) 1918. Era ceva care o grăbea pe Bucura Dumbravă să efectueze această tură dificilă? Există o atracție deosebită, un secret al Văii Horoabei?

Dacă Vârfului Ocolit a confirmat ulterior că Bucura Dumbravă știa ce să aleagă, există probabilitatea sporită ca într-un viitor apropiat să se găsească și importanța Văii Horoaba, acolo unde și

Respect pentru oameni și cărți

Regele Carol I a înnoptat lângă Vârful Țapului.

Că inspirațiile Bucurei Dumbravă erau de natură divină și nu simple coincidențe spune și gradul ei de spiritualizare a cărui obiectivizare este bine cunoscut, dar care merită o tratare separată. De reținut deocamdată este faptul că în anul 1926 a plecat în Tibet. Nu a mai apucat să reentre în România, deoarece pe drumul de reîntoarcere a murit pe vapor, în condiții misterioase, la Port Said, în ziua de 30.01.1926. [Alți români care au cercetat India au pătit la fel, dar cel puțin au apucat să pășească pe teritoriul țării. Sergiu Al. George a murit în data de 10.11.1981 în timp ce vorbea la telefon după patru zile de la reîntoarcerea sa în București. Avea doar 59 de ani. La fel i s-a întâmplat și celebrului doctor Honigberger de la Brașov.]

În anul 1989 cercul Hades din Ploiești publică descoperirea unui aven la cota 2000, numit din cauza poziției "De sub colții Tapului". Gura avenului se află pe o mică terasă relativ orizontală și acoperită de jnepeniș, care poate fi chiar cea unde a înnoptat Regele Carol I. De abia după 10 ani Clubul de Speologie Emil Racoviță din București cercetează și cartează acest aven prin Mircea Vlădulescu și Răzvan Sabău. Cunoașterea interiorului carstic nu este definitivă, mai ales că există bolovani mari care astupă unele puțuri și care trebuie derocați. Atât cât s-a putut carta s-a ajuns până la cota - 79.9 m., valoare care clasează Avenul de sub Colțul Țapului ca cea mai adâncă denivelare din munții Bucegi. Astfel de avene sunt considerate de către unii cercetători ca fiind portal de legătură cu alte lumi cu o densitate mai rafinată.

Munții Grohotiș rămân în mare parte necercetați: puțini turiști, geologi și extrasenzoriali ajung în această porțiune a Bucegilor. Însă tocmai pentru că dețin valențe ieșite din comun aceste zone sunt așa de discrete și așa este și bine să fie. Din voia lui Dumnezeu, marile secrete nu se devoalează decât atunci când nivelul energetic al locuitorilor va fi suficient de ridicat. Țara noastră mai deține, în mod sigur, și alte asemenea situații deosebite.

Respect pentru

Ar fi suficient să ne gândim la masivul Godeanu, dar mai sunt și altele care s-ar putea nominaliza. Dacă despre Godeanu a început să se vorbească timid încă din anul 1970 prin Victor Kernbach, despre Grohotiș, loc certificat de un rege, se păstrează discreția în continuare. Eugen Barbu a sesizat ambientul și a făcut o splendidă trimitere la muntele Horeb, dar cine a reținut ceva?

Sensibilitatea laică a unor scriitori începând cu Bucura Dumbravă explică asemenea perceptii. Sensibilitatea intens spiritualizată a călugărilor Gherasim și Ieronim este și mai perceptibilă. Rare se înregistrează cazuri când doi stareți în timpi diferiți să lase deoparte treburile aşezământului și să insiste cu predilecție pe o anumită vale, patria urșilor din Bucegi.

Un rege, doi scriitori, doi călugări, fără să știe unul de experiența celorlalți sunt atrași de o vale fără interes aparent deosebit.

Nu cumva a sosit momentul să cunoaștem mai multe despre Valea Horoabei și masivul Grohotiș? Revelații se pot aștepta de la extrasenzori și radiesteziști și de la cercetarea satelitară. O legatură a avenului cu peștera Ialomiței ar fi foarte probabilă.

Exemplul dat de Regele Carol I, stâlp de referință în istoria teritoriului și poporului nostru, trebuie verificat acum, după trecerea unui secol de la producerea lui.

Tehnica Radiantă, munții Bucegi și România

Tehnica Radiantă este o știință a energiei universale care prin aplicări speciale ale palmelor amplifică și resuscitează în interior partea cea mai fină/ vibrația cea mai ridicată a acestei energii intrinseci organismelor vii.

Este cea mai puțin nocivă și cea mai simplă dintre toate tehniciile neconvenționale folosite în menținerea sau realizarea sănătății de sănătate a omului, a animalelor și a plantelor. Chiar și în lipsa simptomelor de boală pe corpul fizic (mai există suprapuse și

Respect pentru oameni și cărti

alte corpuri) Tehnica Radiantă poate conduce, de la prima acordare, la eliberarea de stressuri, la o schimbare în bine și la eliminarea necesității de a fuma sau a altor automatisme dobândite (și cât de multe sunt acestea!).

Vechimea acestei tehnici se pierde în negura vremurilor și foarte probabil, ea a fost adusă pe Terra din afara ei, ca și alte tehnici și științe considerate mai mult sau mai puțin ezoterice. Tehnica Radiantă a fost folosită de-a lungul istoriei, apărând menționată chiar și în Biblie. Mântuitorul nostru Iisus Hristos a folosit tot timpul vindecarea prin spirit (adică prin energia universală a Sfântului Duh) utilizând în numeroase cazuri aplicarea palmelor pe cei în suferință. Această gestică sacră a rămas și se folosește în continuare în cadrul ceremonialurilor creștine, în special la rugăciunile de dezlegări.

Aplicarea palmelor a fost folosită în decursul timpului și de laici, în cazul vindecătorilor din mediul rural.

La un moment dat, respectiv la sfârșitul secolului XIX, această procedură a căpătat o nouă rezonanță prin travaliul efectuat de Dr. Mikao Usui din Japonia asupra unor texte vechi tibetane, vechi de 8000 ani. Această activitate i-a permis cercetătorului nipon să formuleze etica de aplicare a Tehnicii Radiante, adică necesitatea ridicării nivelului de conștiință pentru a elimina cauza interioară (cauza) și prin aceasta și efectul ei exterior, simptomele bolii. Dr. Mikao Usui a stabilit și tehnica propriu-zisă de aplicare a metodei.

Ea a pătruns în Occident prin U.S.A., țară care a mai jucat rolul de releu între cele două părți ale lumii și pentru alte "științe", mai mult sau mai puțin de graniță. În Vestul Europei este cunoscută mai mult prin denumirea generalizantă de "terapie Reiki", deși există deosebiri majore: Tehnica Radiantă este singura care a păstrat intact sistemul formulat convingător de Dr. Usui.

Tehnica Radiantă a ajuns și în România, deși confuziile între ea și Reiki persistă. În anul 1993 erau deja șase radianți de gr. III (în scara de șapte grade).